

MISJONARZE SŁUDZY UBOGICH

O chrześcijańską odpowiedź na wyzwania bioetyczne

*Módlmy się, abyśmy my, chrześcijanie, w obliczu nowych wyzwań bioetycznych wspierali
zawsze ochronę życia modlitwą i działaniami społecznymi.*

(Intencja powierzona przez Ojca Świętego Światowej Sieci modlitwy za Papieża)

Blask prawdy

Katechizm Kościoła Katolickiego

Ojciec i Syn objawieni przez Ducha

243 Przed swoją Paschą Jezus zapowiada zesłanie "innego Parakleta" (Rzecznika), Ducha Świętego. Duch, który działa poczynając od stworzenia, a niegdyś "mówił przez proroków", będzie teraz z uczniami i będzie w nich, aby ich nauczyć wszystkiego i prowadzić "do całej prawdy" (J 16, 13). W ten sposób Duch Święty jest objawiony jako odrębna Osoba Boska w relacji do Jezusa i do Ojca.

244 Wieczny początek Ducha objawia się w Jego ziemskim posłaniu. Duch Święty zostaje posłany do Apostołów i do Kościoła, zarówno przez Ojca w imieniu Syna, jak i osobiście przez Syna po Jego powrocie do Ojca. Posłanie Osoby Ducha po uwielbieniu Jezusa objawia w pełni tajemnicę Trójcy Świętej.

245 Wiara apostołska dotycząca Ducha Świętego została wyznana przez drugi sobór powszechny w Konstantynopolu w 381 r.: "Wierzimy w Ducha Świętego, Pana i Ożywiciela, który od Ojca pochodzi". Kościół uznaje w ten sposób Ojca za "źródło i początek całej Boskości". Wieczny początek Ducha Świętego nie jest jednak bez związku z początkiem Syna: "Duch Święty, który jest Trzecią Osobą Trójcy, jest Bogiem, jednym i równym Ojcu i Synowi, z tej samej substancji i z tej samej natury... Nie mówi się, że jest tylko Duchem Ojca, ale Duchem Ojca i Syna". Credo Nicejsko-Konstantynopolitańskie Kościoła wyznaje: "Z Ojcem i Synem wspólnie odbiera uwielbienie i chwałę".

KONGREGACJA DOKTRYNY WIARY

INSTRUKCJA

DONUM VERITATIS

O POWOŁANIU TEOLOGA W KOŚCIELE

II

POWOŁANIE TEOLOGA

6. Pośród powołań wzbudzanych przez Ducha w Kościele wyróżnia się powołanie teologa, którego szczególnym zadaniem jest zdobywanie, w łączności z Urzędem Nauczycielskim, coraz głębszego zrozumienia Słowa Bożego zawartego w natchnionym Piśmie Świętym i przekazanego przez żywą Tradycję Kościoła.

Wiara ze swojej natury dąży do rozumienia, ona bowiem objawia człowiekowi prawdę o jego przeznaczeniu i drogę do jego osiągnięcia. Nawet jeśli wyrażenie w słowach prawdy objawionej przekracza nasze możliwości, i jeśli nasze pojęcia są niedoskonałe wobec jej wielkości, która ostatecznie jest niezgłębiona (Ef 3, 19), to jednak dla rozumu, będącego danym przez Boga narzędziem poznawania prawdy, stanowi ona zaproszenie do wejścia w jej Światło, które umożliwi zrozumienie, przynajmniej w jakiejś mierze, tego, w co uwierzył. Teologia jako nauka, która odpowiadając na wezwanie prawdy poszukuje zrozumienia wiary, pomaga Ludowi Bożemu w uzasadnieniu nadziei wobec tych wszystkich, którzy tego się domagają, zgodnie z zaleceniem apostoelskim (por. 1 P 3, 15).

7. W ten sposób praca teologa odpowiada dynamizmowi samej wiary; prawda ze swojej natury domaga się przekazywania jej innym, ponieważ człowiek został stworzony do

poznania prawdy i w głębi swojego jestestwa pragnie ją poznać, aby odnaleźć w niej siebie i swoje zbawienie (por. 1 Tm 2, 4). Właśnie dlatego Pan wysłał swoich apostołów, aby czynili "uczniami" wszystkie narody i nauczali je (por. Mt 28, 19). Teologia, która szuka "zrozumienia wiary" i proponuje to zrozumienie jako odpowiedź tym, którzy go szukają, stanowi wyraz posłuszeństwa powyższemu nakazowi, bowiem ludzie nie mogą stać się uczniami, jeśli prawda zawarta w słowie wiary nie zostanie im ukazana (por. Rz 10, 14n).

Teologia zatem umożliwia przekazywanie wiary i sprawia, że umysł tych, którzy nie znają Chrystusa, może jej szukać i ją znaleźć. Teologia, posłuszna zawartemu w naturze prawdy dążeniu do przekazania jej innym, rodzi się także z miłości i jej wewnętrznego dynamizmu; w akcie wiary człowiek poznaje dobroć Boga i zaczyna Go kochać, lecz miłość nieustannie dąży do coraz lepszego poznania osoby umiłowanej⁽³⁾. To podwójne źródło teologii, wpisane w wewnętrzne życie Ludu Bożego i jego powołanie misyjne, określa także sposób, w jaki powinna być ona uprawiana, by mogła zadośćuczynić wymogom swojej natury.

8. Ponieważ przedmiotem teologii jest Prawda, żywy Bóg i Jego objawiający się w Jezusie Chrystusie plan zbawienia, teolog - z racji swojego powołania - musi żyć intensywną wiarą i zawsze łączyć badania naukowe z modlitwą(4). Pozwoli mu to wyrobić sobie większą wrażliwość na "nadprzyrodzony zmysł wiary", od którego wszystko zależy i w którym znajdzie niezawodną regułę kierującą jego refleksją oraz kryterium oceny poprawności jej wyników.

9. W ciągu wieków teologia stworzyła własny i prawdziwy system wiedzy naukowej. Teolog musi więc uwzględniać wymogi epistemologiczne uprawianej przez siebie nauki, wymogi myślenia krytycznego, a więc racjonalnej kontroli każdego etapu prowadzonych badań. Wymogu myślenia krytycznego nie należy jednak utożsamiać z duchem krytycznym, wywodzącym się zwykle z motywów o charakterze uczuciowym lub z uprzedzeń. Teolog sam musi znaleźć w sobie źródła i motywy swojej postawy krytycznej i poddać swój sposób widzenia oczyszczającemu działaniu wiary. Uprawianie teologii wymaga duchowego

wysiłku związanego ze zdobywaniem ścisłości i uświęceniem.

10. Choć prawda objawiona przekracza rozum ludzki, to jednak pozostaje z nim w głębokiej harmonii. Zakłada to, że naturalne dążenie rozumu ku prawdzie pozwala mu - dzięki oświeceniu przez wiarę - przeniknąć sens Objawienia. Wbrew twierdzeniu wielu systemów filozoficznych, lecz zgodnie ze zdrowym rozsądkiem znajdującym potwierdzenie w Piśmie Świętym, należy uznać zdolność ludzkiego rozumu do poznania prawdy, jak również jego metafizyczną zdolność do poznania Boga ze stworzeń(5).

Właściwe zadanie teologii, którym jest zgłębianie sensu Objawienia, wymaga więc sięgnięcia do zdobyczy takiej filozofii, która dostarcza "solidnego i harmonijnego poznania człowieka, świata i Boga"(6) i której twierdzenia mogą być przyjęte w refleksji o prawdach objawionych. Również nauki historyczne są niezbędne do studiów teologicznych, przede wszystkim ze względu na historyczny charakter Objawienia przekazanego nam w "historii zbawienia". Należy także uwzględnić "nauki humanistyczne", by lepiej zrozumieć prawdę objawioną o człowieku i o normach moralnych jego działania, dokonując konfrontacji owej prawdy ze słusznymi wynikami tych nauk.

Należy podkreślić w związku z tym, że stosowanie w teologii elementów i narzędzi pojęciowych zapożyczonych od filozofii lub

innych nauk wymaga oceny, dla której zasadę normatywną stanowi nauka objawiona. To ona powinna dostarczać kryteriów oceny tychelementów i narzędzi pojęciowych, a nie odwrotnie.

11. Pamiętając zawsze, że sam także jest członkiem Ludu Bożego, teolog powinien darzyć go szacunkiem i starać się o przekazanie mu takiego nauczania, które w żaden sposób nie narusza doktryny wiary.

Właściwa badaniom teologicznym wolność realizuje się w obrębie wiary Kościoła. Śmiałość zatem, która często ogarnia świadomość teologa, nie może przynieść owoców i "budować", jeśli nie towarzyszy jej cierpliwość dojrzewania. Nowe rozwiązania proponowane przez rozumienie wiary "są jedynie propozycją dla całego Kościoła. Potrzebują one jeszcze wielu korekt i rozwinięcia w braterskim dialogu, by mogły być zaakceptowane przez cały Kościół". W konsekwencji teologia jako "bezinteresowna służba wspólnocie wiernych ze swojej istoty wymaga także obiektywnej dyskusji, braterskiego dialogu oraz otwartości i gotowości do modyfikacji własnych opinii"(7).

12. Wolność badań, która słusznie uważana jest przez ludzi nauki za jedno z najcenniejszych dóbr, oznacza gotowość do przyjęcia prawdy takiej, jaka jawi się na końcu tych badań, do których nie wkradł się żaden obcy element, niezgodny z wymaganiami metody odpowiadającej badanemu przedmiotowi.

W teologii owa wolność poszukiwań jest wpisana w poznanie rozumowe, którego przedmiot pochodzi z Objawienia, przekazanego i interpretowanego w Kościele pod zwierzchnictwem Urzędu Nauczycielskiego i przyjętego przez wiarę. Pominięcie tych mających zasadnicze znaczenie założeń oznaczałoby zaprzestanie uprawiania teologii. Aby dokładnie określić sposoby odniesienia teologii do Urzędu Nauczycielskiego, należy teraz rozważyć jego rolę w Kościele.

(ciąg dalszy nastąpi)

W świetle naszego charyzmatu

ZIARNO CHARYZMATU

Tekst opublikowany w roku 1996 z okazji dziesięciolecia istnienia Misjonarzy Sług Ubogich

pod redakcją Francesco Piniego

CHARYZMAT ZAŁOŻYCIELSKI

A w innej części tego samego tekstu znajdziemy tę samą treść w formie zachęty: Idźmy do ubogich jako Kościół, wysłani przez Kościół z całym bogactwem miłości i łaski, jakie Kościół posiada dla każdego człowieka.

Można mówić także o pewnej idei, która pojawia się w duchowości Ruchu od samych jego początków, a która dzisiaj jawi się jako prorocza antycypacja obecnej sytuacji Kościoła: przekonanie o konieczności i pilności wysiłków prowadzących bardziej i przede wszystkim do jedności w Kościele (Ut Unum Sint! – Oby stanowili jedno!) niż o jedność Kościoła, przy czym nie znaczy to bynajmniej niedoceniać doniosłej roli ruchu ekumenicznego. I od kiedy Słudzy Ubogich zaczęli stawiać w świecie swoje pierwsze kroki, w pierwszej kaplicy Ruchu, za którą poszły i którą naśladuje wiele innych kaplic, przykuwało wzrok kapłana celebrującego bardzo czytelne i umieszczone w strategicznym miejscu ogłoszenie zachęcające go do „składania Najświętszej Ofiary w intencji wzrastania miłości i jedności w Kościele”. I rzeczywiście, jaką jedność Kościołów z Kościołem katolickim można zbudować w oparciu o Kościół rozdarty podziałami na grupy i frakcje albo na zbuntowane odłamy?

Innym nowym aspektem tego w pełni eklezjalnego charyzmatu jest absolutna niezależność Ruchu od rządów i wszelkiego rodzaju instytucji, tożsama z niezależnością od nacisków politycznych i ideologicznych, których źródłem może być wnioskowana lub przyjęta pomoc. Ta niezależność stanowi bardzo ceniony znak rozpoznawczy czystej eklezjalności. Jedyną zależność kochana i z ufnością głoszona to całkowita zależność od Bożej Opatrzności. (ciąg dalszy nastąpi)

Wiadomości z naszych domów

Misjonarki Sługi Ubogich

Cuzco

W naszym domu Misjonarek Sług Ubogich w Cuzco celebrowaliśmy „wręczenie krzyża” trzem aspirantkom: chodzi o Rosę Marię, Anę Lucię oraz Aydee, które po pewnym czasie zamieszkiwania we Wspólnocie postanowiły poczynić konkretnym krok na drodze naśladowania Chrystusa.

Powierzamy Waszej modlitwie wytrwanie i świętość tych dziewcząt.

Misjonarze Słudzy Ubogich

Dom Formacyjny (Ajofrín, Hiszpania)

Nasi młodzieńcy w okresie formacji przeżyli w lutym bardzo intensywny czas egzaminów na zakończenie pierwszego czteromiesięcznego okresu studiów filozoficznych i teologicznych. Formacja intelektualna, która musi stać się integralną częścią dojrzałej formacji przyszłego Misjonarza Sługi Ubogich, nabiera dzisiaj (nie mniej niż w innych epokach) ogromnego znaczenia, bo dzięki niej może on stać się uległym i autentycznym głosicielem Dobrej Nowiny wobec najuboższych. Powierzamy tych młodych ludzi Waszej modlitwie, aby mogli przeżyć drugi okres w tej samej uległej gotowości, jaką przejawiali dotychczas. Dziękujemy z całego serca wszystkim dobroczyńcom, którzy umożliwiają nam realizowanie tej milczącej, a jednak bardzo cennej, posługi formacyjnej.

Nie ustawajcie we wstawianiu się u Pana żniwa, aby dawał święte i liczne powołania, by coraz lepiej służyć ubogim głosząc Dobrą

Nowinę i rozszerzając Królestwo niebieskie.

Ośrodek misyjny św. Józefa w Sordio

Nasz ośrodek misyjny pod wezwaniem św. Józefa, znajdujący się w miejscowości Sordio (prowincja Lodi, Włochy), jest siedzibą naszego Stowarzyszenia Onlus i miało zaszczyt przyjąć odwiedziny księdza bpa Maurizio Malvestitiego, ordynariusza Lodi.

Biskup w towarzystwie wikariusza generalnego i proboszcza zechciał osobiście zapoznać się z instalacjami logistycznymi Stowarzyszenia. Od ponad czterdziestu lat ośrodek jest miejscem jedności, prawdziwym mostem solidarności między wieloma przyjaciółmi pragnącymi pomagać ubogim a misjami prowadzonymi przez Misjonarzy Sługi Ubogich. Były to braterskie odwiedziny, w czasie których ojciec Walter Corsini MSP, prezes Stowarzyszenia, zaprezentował pracę misyjną wykonywaną przez ośrodek.

Wizyta zakończyła się chwilą modlitwy w kościółku ośrodka misyjnego, błogosławieństwem biskupa rozciągniętym na wszystkich przyjaciół, którzy w różny sposób umożliwiają naszą działalność; dziękujemy z głębi serca Panu za udzielony nam dar wizyty Pasterza diecezji w naszym domu.

NASZE GRUPY WSPARCIA

Ta strona (stworzona na życzenie czytelników) ma być instrukcją prowadzenia spotkań naszych Grup Wsparcia, w których uczestniczą oblaci, socjusze, współpracownicy i przyjaciele.

Poza tym może stać się także zachętą, aby inne osoby i grupy włączały się powoli w ten sposób modlitwy.

W czasie zebrania uczestnicy tworzą krąg. Pośrodku umieszcza się świecę, która symbolizuje światło Chrystusa, światło narodów ("Lumen gentium"), a także naszą wiarę otrzymaną we chrzcie, do uobecniania której w każdym momencie naszego życia jesteśmy wezwani.

1. Zebranie rozpoczyna się inwokacją do **Ducha Świętego**:

Duchu Święty, Duchu Miłości, przyjmij poświęcenie całkowite i bezwarunkowe całego mojego istnienia, tak abyś odtąd we wszystkich moich myślach, w moich pragnieniach i w moich czynach raczył być moim Światłem i moim przewodnikiem, a także całą mocą mojej modlitwy. Oddaję się Tobie i Twoim Boskim natchnieniom.

Duchu Święty, racz kształtować mnie w Maryi i z Maryją według wzoru wszelkiej naszej doskonałości, którą jest Jezus Chrystus.

Chwała Ojcu i Synowi...

2. Następnie odmawia się na dwa chóry 3 **wybrane psalmy** (które można zastąpić psalmami z Nieszporów z dnia).

3. Po zakończeniu modlitwy psalmami odczytuje się fragment ewangelii przypadający na następną niedzielę. Następuje przynajmniej pięć minut milczenia, po czym każdy powtarza na głos słowa tekstu, które przyciągnęły jego uwagę, dzieląc się osobistym przesłaniem, jakie otrzymał w tych słowach i w całym fragmencie ewangelii. Każdą wypowiedź można zakończyć następującymi lub podobnymi słowami: „Chwała i cześć Tobie, Panie Jezu”. Wszyscy obecni odpowiadają powtarzając te same słowa.

4. Kontynuuje się modlitwą uwielbienia za słowo, które Duch Święty wzbudził w sercu każdego i wznosi się dowolne modlitwy (spontaniczne prośby) w intencji potrzeb Kościoła, tak powszechnego jak i lokalnego, za Misjonarzy Sług Ubogich, za ubogich itp.

5. Jako że książka „O naśladowaniu Chrystusa” jest naszą duchową regułą w milczącej służbie wszystkim ludziom, odczytuje się fragment „O naśladowaniu Chrystusa” przewidziany na dany dzień (jeśli jest obecny kapłan, może to być moment krótkiej refleksji).

6. Przed zakończeniem modlitwy powinniśmy wzbudzić w sobie konkretne zobowiązania do działań na rzecz ubogich, aby całe nasze życie było ukierunkowane na służenie im. Konkretnie, powiedzmy, poza zadaniem comiesięcznym proponowanym poniżej także zobowiązanie do ofiarowania liczby.... godzin tygodniowo adoracji/różańca za.... (intencja) i liczby.... godzin tygodniowo pracy charytatywnej w parafii oraz liczby.... godzin tygodniowo zaangażowania na rzecz szerzenia charyzmatu Misjonarzy Sług Ubogich.

7. Kończymy, powierzając się Najświętszej Maryi Pannie Matce Ubogich modlitwą o. De Grandmaison, aby pomogła nam iść za swoim Synem Jezusem Chrystusem.

8. Jeśli jest obecny kapłan modlitwa kończy się błogosławieństwem, jeśli nie – znakiem krzyża.

9. Można skorzystać ze spotkania, aby zaplanować i zorganizować najbliższe inicjatywy misyjne.

Ważne daty w miesiącu marcu 2022 roku

1 – 8 marca: Misja nadzwyczajna Sióstr Misjonarek Sług Ubogich w wiosce Huarqui (prowincja Calca, diecezja Cuzco)

8 marca: rocznica inauguracji Domu Małego Dziecka św. Teresy od Jezusa w Cuzco.

11 – 15 marca: Misja nadzwyczajna sióstr Misjonarek Sług Ubogich w wioskach Chillihuani i Tintinco (prowincja Quispicanchi, diecezja Cuzco)

14 marca: Wirtualne spotkanie modlitewne (na platformie zoom) grup wsparcia i wszystkich przyjaciół Misjonarzy Sług Ubogich o godzinie 21:00.

25 marca: Misja nadzwyczajna Sióstr Misjonarek Sług Ubogich w wioskach Hacca, Huilcuyo i Kille (prowincja Paruro, diecezja Cuzco)

marca: XXII rocznica inauguracji Domu Formacyjnego Najświętszej Marii Panny Matki Ubogich (Ajofrin, Hiszpania)

Piątek, 25 marca: Comiesięczny wirtualny kurs formacji katechetycznej, o godzinie 21:00, na platformie zoom.us

28 marca – 4 kwietnia: Misja nadzwyczajna sióstr Misjonarek Sług Ubogich w wioskach Antilla, Trigorcco i Collo (prowincja Curahuasie, diecezja Abancay)

Obóz 2022

Dla młodzieży męskiej (do 25 roku życia)

od 17 do 30 lipca w Domu Formacyjnym w Ajofrin (prowincja Toledo, Hiszpania)

Termin przyjmowania zgłoszeń: 31 maja 2022

Dla rodzin

od 1 do 7 sierpnia w Arta Terme (prowincja Udine, Włochy)

Obowiązek posiadania zaświadczenia Covid

Termin przyjmowania zgłoszeń: 31 maja 2022

Więcej informacji:

e-mail: missionaricuzco@gmail.com web: www.msptm.com

Zadanie misyjne miesiąca:

Naszą specjalną intencją modlitewną na ten miesiąc, na który przypada okres Wielkiego Postu, pragniemy otoczyć misje zwyczajne i nadzwyczajne, w których od wielu lat posługują nasze Siostry Misjonarki Sługi Ubogich.

Prośmy Pana, aby zasiane ziarno wydało plon w sercach pokornych mieszkańców tych wiosek.

Możemy także rozważyć wraz z grupą osób, z którymi zazwyczaj spotykamy się, by modlić się za misje, ewentualność „duchowej adopcji” jednej z tych wiosek.